

Editorial

L'estora roja

Dove se crida non e vera scienza

Leonardo da Vinci

Temps Moderns mai no ha pres els Oscars com a referència qualitativa. Sí que és cert que en algunes ocasions hi ha dedicat atenció per allò de seguir l'actualitat cinematogràfica i els criteris valoratius que s'usen al bressol nord-americà. Kate Winslet va ser nominada aquest any a l'Oscar a la millor actriu principal. Fou pel seu paper protagonista a *El lector*, tot i que també podia haver estat per *Revolutionary Road*, magnífica interpretació. Havia de ser per tant favorita a endur-se'n la figura i així va ser, tenia oposició però a poca gent va poder sorprendre la de-

cisió. Veure Winslet a una o altra pel·lícula permet entendre perfectament el personatge al qual posa cara. És a dir, comparant les dues pel·lícules som capaços de veure dues persones totalment distintes, transmetent missatges totalment oposats, en una paraula, que resulta molt creïble.

D'altres actrius —i actors també, per descomptat— mai no abandonen la seva pell, resulta impossible veure quelcom que no sigui sempre el mateix rostre, la mateixa expressió, histriònica, exagerada, *almodovarada*. Quan es dona aquest cas, a la vista dels fets, s'opta per concedir l'Oscar a la millor actriu secundària. És cert que així es percep molt millor la diferència entre principal i secundari, però hom pensa que ha d'haver-hi quelcom més, tal vegada una mena d'homenatge al caràcter multidisciplinar de la cultura. Aquests dies s'han complert seixanta-cinc anys de la mort del pintor Edward Munch, que ens llegà una producció pictòrica magnífica, d'entre la qual hi destaca el quadre *El crit*. Deu ésser això, un Oscar al crit.

Davant tanta transgressió també a *Temps Moderns* modificam costums, si més no el segon dimecres del mes de març. Avançam una hora, no el rellotge sinó la programació. Hi haurà un Walsh a la primera hora, com cada un dels altres quatre dimecres, però en aquesta ocasió a les cinc de l'horabaixa perquè la segona projecció es planteja com una contribució a l'Any Darwin. *Le petit sauvage* de Truffaut vendrà acompanyada d'una taula rodona que exigeix més temps de l'habitual per poder escoltar el debat sobre l'evolució de les espècies, tornam al mateix tema anterior.

La sessió vespertina, la resta de setmanes, es dedicarà a Buñuel, *Ese oscuro objeto del deseo* —Molina/Bouquet o viceversa—, Jean Renoir, *Le caporal épinglé*, i dos Marcel Herber, *L'inhumaine* i *La nuit fantastique*. No hem de deixar de banda les sessions de clàssics en família dels dissabtes. Aquest mes Laurel & Hardy, els germans Marx i *Charlie i la fàbrica de chocolate*, un nou passeig per la història del cinema i una bona manera de celebrar els nostres quinze anys.

